

[Inger Gautier Schmit.]

vanskelighed ved at få embede herhjemme. Disse udlandsposter er tit betydelig vanskeligere og sværere at bestride end embederne herhjemme, hvor præsten kan sidde i en hyggelig præstegård og leve sit liv sammen med det øvrige danske folk.

Vi kan dog fra vor side alligevel ikke gå med til ministerens forslag i den affattelse, hvori det foreligger, idet vi må mene, at det er en farlig ting at begynde at pille ved menighedsrådenes ret i så henseende. Vi har en vis ængstelse for, at præster, der på den måde bliver sendt ud til en menighed, vil have vanskeligt ved at komme i det rette forhold til menigheden, således at det, der i og for sig var godt ment fra kirkeministerens og lovgivningsmagtens side, ikke fører til et heldigt resultat ude i sognet. På den anden side er vi meget villige til at hjælpe kirkeministeren med at finde former, under hvilke der muligvis kan rådes bod på den forhåndenværende vanskelighed. Der må jo kunne findes andre veje end den, at kirkeministeren, hver tiende gang et præsteembede skal besættes i et sogn, sender tre ansøgninger ud til sognets menighedsråd, som så har at vælge en af disse ansøgere til deres præst. Iøvrigt finder jeg, det er en underlig bestemmelse, at hvis menighedsrådet ikke er tilfreds med de tre tilsendte navne, står kirkeministeren ganske frit og kan blandt alle ansøgerne vælge, hvem han måtte ønske. Jeg forstår ikke rigtig denne bestemmelse.

Jeg håber, at vi i det udvalg, som nu vil blive nedsat, kan komme til at drøfte dette meget vigtige spørgsmål.

Vi fra vor side forstår fuldt ud vanskelighederne for de præster, som gerne vil forflyttes, men som ikke kan blive forflyttet. Vi forstår også de vanskeligheder, udlandspræsterne har, fordi de sidder langt borte fra landet og ikke kan gøre sig bekendt med menighederne herhjemme og derfor har vanskeligt ved at få embede herhjemme. Man kunne måske, hvis ikke det er altfor uoverkommeligt, tillade sådanne præster at komme hjem, så de under et ophold her i Danmark fik lejlighed til at prædike for forskellige menigheder, der ønskede at ansætte en præst. Man kunne også tænke sig den mulighed, at antallet af de embeder, som for tiden besættes af kirkeministeren — jeg tænker her på præsteembederne ved Garnisons Kirke og Domkirken, stiftsprovststillingerne o. s. v. —, blev forøget, således at besættelsen af ganske bestemte stillinger indenfor kirken, som nu besættes af menighedsrådene, blev henlagt

til kirkeministeriet. Det af biskop Rosendal fremsatte forslag giver måske en anvisning. Biskop Rosendal mener, at sognepræsten kan der ikke pilles ved, ham må menighedsrådene selv frit kunne vælge, men hvor der findes flere præster ved en kirke, hvor der er præsteviiede kapellaner, og hvad de hedder, kan det være overladt til kirkeministeriet at besætte sådanne stillinger.

Man kunne også hjælpe udlandspræsterne f. eks. ved at sikre dem, at de kom ind under den almindelige pensionsordning. Jeg ved, at f. eks. præster indenfor Dansk Kirke i Udlandet, indenfor sømandsmissionen o. s. v. ikke er inde under den almindelige pensionsordning, til trods for at de er teologiske kandidater, et spørgsmål, som er rejst af Dansk Kirke i Udlandet, og som jeg tror bliver drøftet med kirkeministeriet. En sådan ordning ville være en betryggelse for præster i udlandet. Man kunne også give dem ventepenge, således at de en tid kunne opholde sig herhjemme i Danmark og få lejlighed til at gøre sig bekendt med menigheden.

Efter vor mening er der altså forskellige andre veje at gå. Jeg har en følelse af, at det ikke så meget er denne ordning med den tiende gang, som er det mest afgørende for ministeren, men mere dette, at der findes en udvej til at hjælpe udlandspræsterne, og vi er meget villige til at arbejde sammen med ministeren på at finde en udvej, idet vi meget gerne vil være med til at hjælpe disse præster, når det altså blot ikke sker under en sådan form, at det svækker menighedsrådenes ret og hindrer et godt forhold mellem en menighed og dens præst.

Ministeren siger med hensyn til dette, at han vil vælge hver tiende gang, en menighed skal have en præst, at menigheden får fuld valuta, fordi ministeren til gengæld giver menighedsråd, hvor der er tre fjerdedels flertal for en præst, ret til at få den pågældende udnævnt. Jeg kan ikke rigtig indrømme ministeren, at det er berettiget at kalde dette fuld valuta, for jeg synes ikke, det er en helt heldig ordning, for så vidt som der kan være et stort mindretal i sognet, der ved en sådan ordning bliver sat fuldstændig til side og ikke har nogen mulighed for at få sine ønsker imødekommet. I hvert fald kan det da kun ske i sogne, hvor der er flere præster, så mindretallet kan få en forkynder, som er efter dets ønske.

Jeg har her nævnt hovedspørgsmålene i forbindelse med den højtærede ministers forslag. Der er også andre spørgsmål, men de er af mindre væsentlig betydning. I det udvalg, der forhåbenligt bliver nedsat, vil